

KERÉK IMRE

Tóparti alkonyat

Fodor András emlékének

*Alkonyul lassan, de még tiündököl
rézsútosan a Keszthelyi-öböl
irányában, szemet kápráztatón
a késő júliusi Balaton
a napfény, ömlő sugaraiban,
akárba sistergő lávafolyam
olvadna szét medrében, s túl a táj
oly telten gyönyörű, hogy szinte fáj
ennyi szépség, derű és nyugalom
körben a kúpos hegykaréjokon,
amint opál ködfátylon átdereng
a forgó, örök égi-földi rend
fényekből-szótt, villódzó mértana –
Csobánc, Szigliget, Gulács, Tátika
s fölöttük a violával szegett,
kékellő, pamutpuha fellegek,
s a víz fölött és a mennybolt alatt
subogva tovaszálló madarak:
sirályok, gyűrűs-nyakú vadkacsák
nyugodt arányokat, harmóniát
sugalló, íves röpte-vonala;
mind, amit úgy szerettél valaha
e szelíden színjátászó, kék vidék,
szülötte-földed ajándékaként –
itt lélegzik, lüktet, forog, suban,
múlhatatlanul és hatalmasan;
de tekinteted nem pásztázza már
a derengő, távoli szemhatár
párákba vesző, halvány vonalát,
s a fülledt-forró nyári éjszakák
felszikrázó csillagtüzei sem
tükröződnek lezárult szemedben,
barátom, aki már a létbe
réteken jársz... Nehéz megérteni
s elbinni, hogy ezt és itt sohasem
csodálhatod többé együtt velem.*

Felföldi Mary

Átirat Burns verséből

*Dús adományait az élet
sokszor fukar kezekkel méri,
de lehet-e gyönyörűség szebb,
mint hogy kincsemül nyújtott téged,
te szép felföldi Mary?*

*Hosszú, búzaszőke sörényed
Éva ősanyánkat idézi,
viadalra hív ölelésed,
s csókjaink véget sosem érnek,
te szép felföldi Mary.*

*Hányszor töltöttünk boldog éjet,
nem únva csillagokat nézni?
(szemedben egész mennybolt fénylett) –
s hány legény kívánt kedvesének,
te szép felföldi Mary?*

*Magad mégis nekem ígérted,
sóvárgó földi vágyam égi
lángra lobbantottad. Teérted
érdemes volt születni, élni,
te szép felföldi Mary.*

*Javakban tobzódjon, kit éltet
a pénz rabsága. Aki férfi,
nem hajlik nagyurak kegyének,
csöndes örömeikkel beéri,
mint veled én, tiündéri Mary.*